

Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget

Folketinget, Christiansborg

1240 København K

liza.christensen@ft.dk

Bemærkninger til lovforslag nr L 138 Lov om ændring af lov om stormflod og stormfald

Det er med stor glæde og lettelse at jeg ser at Ministeren har fremsat forslag til ændring af ovennævnte lov, og det er med ligeledes stor forvirring og bekymring at jeg ser at ambitionen om at forbedre lovgivningen ikke indfries.

Lovforslaget bør gøre sig klar at vi med begivenhederne 5.-6. december 2013 står foran en katastrofe som ikke kan anskues med samme begrebsapparat som en forsikringssag, hvilket er hvad lovforslaget ikke desto mindre vedblivende gør.

Lovforslagets tekst prøver at etablere sig i en stadig sammenligning med almindelig forsikringspraksis, og derfor kommer teksten aldrig til at tage alvorligt fat i spørgsmålet: Hvad skal vi som land og samfund stille op i tilfælde af en katastrofe som følgerne af stormen Bodil? Jo, teksten forsøger at redde sig i land ved at klamre sig til nogle regler som gælder i en situation som ikke er katastrofens. Bodil skal gennemtænkes på egne præmisser.

Lovforslaget taler om katastrofer som var det en sag for forsikringsselskaberne. Man blander begreberne, og tydeligst i brugen af begrebet selvrisiko.

Selvrisiko er et kendt begreb fra forsikringsbranchen: Jo højere selvrisiko, jo lavere præmie. Jeg kan regulere min selvrisiko på forsikringen af min bil. Betaler jeg højere præmie, falder selvrisikoen.

Sagen er jo klar: i tilfælde af stormflod og stormfald er der ikke tale om en forsikringssag, og der kan derfor ikke være tale om at den som vil sikre sig mod disse skader kan variere på præmien for at hæve eller sænke selvrisiko.

Her ser vi altså at formuleringerne lov om stormflod og stormfald lader sig inspirere af forsikringstankegang og -bestemmelser og undlader at gennemtænke sagen om katastrofe som et forhold, der ikke uden tab af klarhed og konsekvens tåler sammenligning med almindelige forsikringsforhold.

Man har vist anført at folk som har erhvervet sig en ejendom i kystnære områder, selv har bedt om det: De burde vide at der er en risiko for oversvømmelse, katastrofe. Og derfor skal de bære en del af risikoen selv.

Og jo flere gange deres hus rammes af katastrofen, jo højere bliver selvrisikoen. Ejerne ansføres på denne vis til selv at gøre noget for at sikre deres ejendom, og fortalene for dette synspunkt lader ganske ude af betragtning at forsikringsselskaberne ikke vil forsikre, fordi der ikke kan forsikres mod sådanne forhold, de katastrofale. Almindelig forsikring holder fast i at slige tilfælde kan der ikke forsikres mod; og hvordan så selv gøre noget for at sikre?

Uanset hvor høje diger man bygger, så kan en højere vandstand blive den katastrofale virkelighed.

Fastholder man således at ejerne skal ansføres, så ser man altså bort fra den nys erhvervede viden, nemlig at der er tale om en katastrofe, som ingen kan gøre noget for at forsikre sig mod.

Jeg vil derfor opfordre Ministeren til at lade det i lovforslaget fremgå som en gennemtænkt virkelighed at en katastrofe er en katastrofe og en realitet som man ikke kan sikre sig mod, og at der derfor ikke med konsistensen i behold kan være tale om selvrisko.

Selvrisko hører hjemme i spørgsmål om forsikring – katastrofer er en ganske anden kategori.

Med venlig hilsen,

Søren Willesen

Bakkevænget 16,

4571 Grevinge

Tlf 31709111